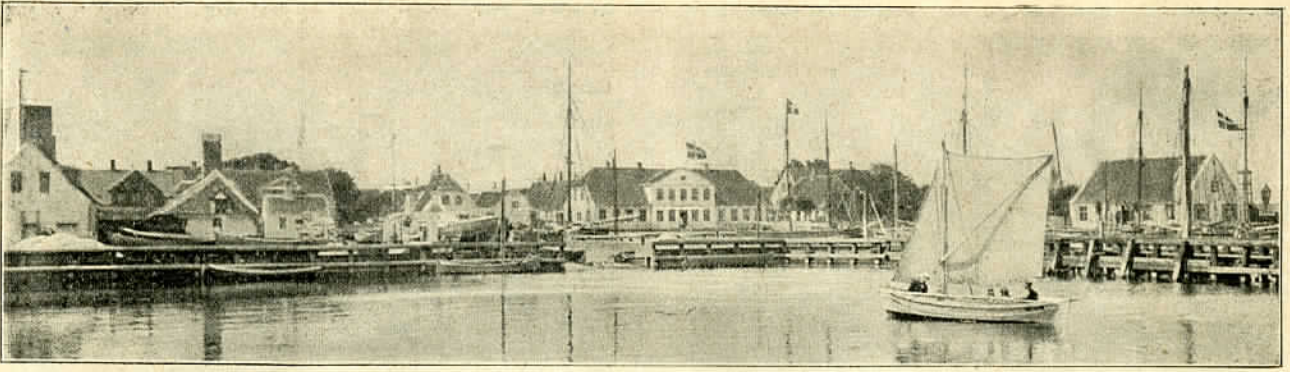

Verdens-Spejlet 12-9-1909

Aften i Dragør.

Det bliver saa mørkt og dybt i Farven det Him-
lens blaa, hvori Stjernerne nu Aften for Aften
funkler bestandig mere tindrende klart. —

Og hvor er her dog stille, nu da Sol er nede.
Det er som Luften derudenfor Vinduet er mættet
med en uendelig Stilhed, der stemmer til Andagt.

Dragør Havn.

Men under Stilheden er der et puslende Liv af spinkle Lyde fra alskens Smaanuslen rundt om — smaa Lyde, som nu og da lister sig ind gennem Vinduet og fanger mit Øre — — — alle de smaa Lyde, som om Dagen drukner i Larmen, og alle de, som kun hører Aftenen til. — —

En hviskende Gækken fra Gaaseflokken, som har lagt til Hvile for Natten — hele Flokken midt i Gaden — de indfødte Koners Aftensladder paa Trappe-trinene — saa ikke en Lyd — saa Hjulslag fra en

det skarpe Smæld af Klinken paa Genboens Have-laage. Den Klink smækker saa ofte Dagen igennem, naar den moderlige Uro driver den gamle Fiskerkone ud paa Gaden for at kigge efter Sønnen, Han er ikke paa Soen i Aften — hun véd det saa godt, og hun véd naar han kommer — men dog maa hun hvert Øjeblik ud for at kigge efter ham, som hun har maattet det de sidste to Sneese Aar, — hun bliver aldrig klogere. — —

Blive klogere — aa, Gud bedre det med Fornuften — siden Drodden beholdt hendes Mand. —

Svagt og fjernt fra lyder enkelte brudte Toner af Musik. Det er fra Havnen, hvor Ungdommen danser til en ung Fiskers enfoldige Harmonikaspil. Det er Sommernatskoglet i Ungdommens Blod, der giver sig Udslag i denne Dans, og saa er det hele dog kun en Reminiscens fra den store Improvisation forleden Aften, da unge, svenske Sejlsportsmænd kom i Havn og spiste kraftig, dansk Mad med ægte dansk Snaps til og i ungdommeligt Humør revs

Sol i Strædet.

fol. Waaga.

Vogn langt ude og atter alt roligt, til Stilheden brydes fra en Fløjtekedel fra et Landliggerkøkken et Steds i Gaden. — —

— Jeg drømmer endnu Solfaldets Drøm fra før derude. Endnu føler jeg denne ubestemmelige, svulmende Sindets Fylde, som hverken er Drøm eller Virkelighed, men kun en underfuld Følelse, vakt af Aftenens Skyer og Himmelens Farve, af Græsmerkens Dug, af Kornagerens blomsterkrydrede Duft, af Græshoppers Sang, af gumlende Kvæg og af det kommende Mørke, som sletter ud de mange Detaljer og skaber et Landskab af bløde Skygger, og i Solnedgangen med sorte Silhuetter mod Himmelfarvernes brændende Pragt.

Jeg aander og drømmer — jeg sanser næppe

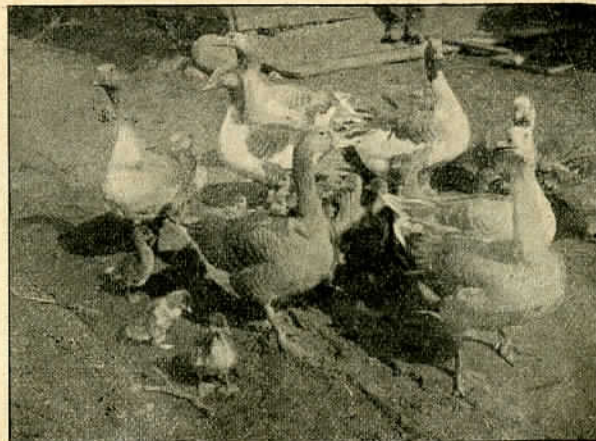

Eftermiddagsro.

fol. Waaga.

Brøndstræde.

Indfødte.

med af Nattens daerende Magt og spillede de kendte Danse og dansede dem paa Havnepladsen; dansede til Borgerskabets Forargelse i al Fredsommelighed, dansede og dansede saa Befolkningen smittedes, saa tilsidst endog de gamle Lodse maatte med i Svingom'en, og Natten svandt med hele Festens Hast — De er kun Reminiscenser fra denne Improvisationens Fest, disse sprøde Melodier, der undertiden gaar rent itu, saa Musikken brydes og dør en brat og pludselig Død for straks efter igen at genopstaa i en Skikkelse, der er forvandlet fra Vals til Polka — — ja vist er de kun Reminiscenser, men hvad saa. Ungdommen frydes og selv en gammel Bedstemoder tripper — bag ved det hele — en stille Vals med et lille Barnebarn. — —

En fredfuld Idyl, som rammes af Skæbnen — den ogsaa — —

Nu hentes en af de unge — og saa en anden, det tynder ud i Flokken, og Humøret trykkes hos dem, som bliver tilbage. — —

Fra Sundets anden Side skinner lange Lygterækker hid over. Skibslanterner glider stadig forbi derude i Drogden, hvor Blinket fra Fyrskibet med Ubarmhertighed udmaaler Tiden i en fortsat Række af korte Øjeblikke — som dryppedes Døgnet sekundvis, Draabe for Draabe i Evighedens uendelige Dyb.

Spidse Gavle af straatækte Huse tegner sig mod Nathimlens Stjernetæppe og Dansen gaar. Fra sprin-

gende Polka er Melodien forvandlet til glidende Vals — en melankolsk Melodi, som i sin eenstonige Sentimentalitet næppe røber, at den blev født som Ild og Eksplosion i en Revue — engang for længe siden.

Den har tabt sig med Tiden. Dens Latter er død, dens Haan og sataniske Vildskab er tæmmel — — nu næsten græder den sig frem som en smægtende Vals under Høstnattens Himmel — — Men lys, — hvad er det? Gammelmandstrin saa lunge og faste. Stok mod Stenbro — en dyb og bævende Stemme: — Vægtersangen. — Ja saa, — ak ja — allerede

— — —

nu er det paa de Tide
man føjer sig i Seng. —

Sangen dør hen, og Dansen dør — alt bliver stille, saa uhjælpelig stille.

Et Stjernes kud falder, det lyser og svinder, et Ønske fødes og glemmes. — —

Over Drogdens Vande gaar Fyrskibets Blink sin ustandselige Evighedsgang, og Nordre Røse ligger støt og stadig paa sin gamle Plads. Af Flinterenden stiger Maanekloden stor og rød og begynder sin Vægtergang under Høsthimlens Kuppel — — men i Nord staa blot en Anelse af rødt og af Lys: — Den sidste Rest af den lyse Nat, som — som nu er forbi. — —

Hans Waagø.